

II.2. Substancja APAA, o której mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/1737⁽²⁾ z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych, została określona jako bezpośredni prekursor amfetaminy i jest objęta kategorią 1 załącznika I do rozporządzenia 273/2004 i załącznika do rozporządzenia 111/2005. Czy do chwili jej włączenia APAA może być rozpatrywana jako substancja/materiał wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i, odpowiednio, któremu reżimowi prawnemu przywozu podlegała?

III. Czy działalność i zachowanie w zakresie finansowania, uzgadniania i organizowania przywozu substancji, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 (APAAN i [P]MK), w tym poprzez najmowanie innych osób fizycznych lub prawnych, które mają realizować bezpośrednio deklaracje celne i sporządzanie dokumentów przywozu, mogą być rozpatrywane jako „pośrednictwo”, „podmiot gospodarczy” lub „importer” w rozumieniu art. 2 lit. e), f) i h) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi (Dz.U. 2005, L 22, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/1737 z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych (Dz.U. 2020, L 392, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20, PB/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-721/22 P)

(2023/C 35/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, B. Araujo Arce, J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: PB, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Komisja wnosi do Trybunału o:

- uchylenie punktów pierwszego i trzeciego sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty w odniesieniu do skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie PB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi zarzut naruszenia prawa.

Komisja kwestionuje wniosek Sądu, który w pkt 65 zaskarżonego wyroku stwierdził na podstawie rozumowania zawartego w pkt 51–64 tego wyroku, że rozporządzenie w sprawie ochrony interesów finansowych⁽¹⁾ „nie może zatem stanowić samo w sobie właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia środków administracyjnych mających na celu odzyskanie nienależnie pobranych kwot. [...]”.

Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych stanowią niezależną i wystarczająco precyzyjną podstawę do przyjęcia administracyjnych środków odzyskiwania należności, które nie są sankcją.

W pkt 69 wyroku Sąd stwierdził wreszcie, że łączne zastosowanie art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. oraz art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych nie pozwala na przyjęcie środka wobec skarżącego w pierwszej instancji, ponieważ nie był on bezpośrednim beneficjentem płatności.

Zdaniem Komisji Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych, stosowany łącznie z art. 4 tego rozporządzenia i art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. stanowi przepis wystarczająco jasny i precyzyjny, by umożliwić odzyskanie należności od skarżącego w pierwszej instancji, nawet jeśli nie był on bezpośrednim beneficjentem rozpatrywanych płatności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 30 listopada 2022 r. – Ntinios Ramon/Komisja Europejska

(Sprawa C-742/22)

(2023/C 35/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ntinios Ramon (przedstawiciele: adwokaci Achilleas Dimitriadis i Charalampos Pogiatis oraz Pavlos Eleftheriadis, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

- nakazanie uchylenia immunitetu Komisji Europejskiej na podstawie art. 1 Protokołu nr 71 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zezwolił na doręczenie i wykonanie postanowienia o dokonaniu zajęcia zabezpieczającego z dnia 26 czerwca 2019 r. wydanego przez Eparchiako Dikastirio Ammochostou (sąd rejonowy, Famagusta, Cypr) wobec Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem uchylenia jej immunitetu, które to postanowienie dotyczy roszczeń N. Ramona wobec Republiki Turcji w kwocie 622 114,52 EUR przyznanej skarżącemu przez Europejski Trybunał Praw Człowieka ze względu na naruszenie jego praw poprzez bezprawne zajęcie jego własności przez władze tureckie;
- podjęcie wszelkich środków i działań, które Trybunał uzna za słuszne i sprawiedliwe w niniejszym przypadku;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym VAT.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Turcji ma pewne, o określonej wartości i wymagalne wierzytelności wobec Unii Europejskiej, na mocy następujących umów finansowych zawartych pomiędzy Unią i Republiką Turcji:

- a) umowy finansowej z 2018 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2018” z dnia 6 listopada 2019, na kwotę 98,4 milionów EUR;
- b) umowy finansowej z 2019 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 4 czerwca 2020 r., na kwotę 157,7 milionów EUR;
- c) umowy finansowej z 2020 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 26 marca 2021 r., na kwotę 122 milionów EUR.